

U kući našoj

U kući našoj naša svića gori.
U kući našoj naš se žítak bori.
U kući našoj naš jezik žubori.
Na kući našoj naš barjak vijori.

U kući našoj naša svića gori.
U kući našoj crna noć nas mori.
U kući našoj mladi starog kori.
Nad kućom našom ni zvezda ne gori.

U kući našoj naša svića gori.
U kući našoj šapatom se zbori.
U kući našoj više se ne dvori.
Na kući našoj tamni su prozori.

U kući našoj – nama svića gori!
Po kući našoj koraci su spori.
Kući našoj bliži kraj se skori.
Ima li koga da vrata otvori?

...

U kući našoj noć se s jutrom bori.
Nad kućom našom nova zora zori.

Tomislav Čavar (2021.)

To troje [τὰ τρία ταῦτα]

Valovi bjesne, bure su
Oblaci prijete, kiše su
Pusto je more, noći su

Nema čovjeka, kolone su
Nikad kraja, početci su
Jedna za drugom zebnje su

Zaspala zbilja, mōre su
Skončale čari, čežnje su
Mitile davno težnje su

Oči duše slijepo su
Nijema je riječ, priče su
Uši pravde gluhe su

O, divne fasade, laži su
Zgasle one vatre su
Utihle naše pjesme su

Nema kajanja, grijesi su
Nema milosti, kazne su
Ništa nova, svi složni su

Nema prolaza, drače su
Klonule zadnje snage su
Nema ni smrti, svi mrtvi su

Ničeg blizu, daljine su
Sve želje u troje stale su –
Tek vjera, nada i ljubav su

Tomislav Ćavar (2023.)

Rječita tišina

Prvi nerazgovijetni krik
kad se tijelo odvaja od tijela

Samrtni hropac
kad se duša odvaja od tijela

Između – riječi

Od krika do krika:
riječi

Pustoš riječi.

Tišina.

Zadnji krik raspara tišinu
i sve se pretvori u – tišinu

Tomislav Čavar (2021.)

Križ koji si mi dao

Križ koji si mi dao
Još je uvijek nov
Neiznošen.

Križ koji si mi dao
Težak je, Gospodine
A ima još čitavo do Golgote.

Križ koji si mi dao
Ne će sam s mjesta.
Ni makac!

Poći ću i ovoga petka
Poklonit se pred
Tvojim križem.
Što ću ti donijeti?
Križ koji si mi dao.

Poći ću i ovoga petka
Cjelivati tvoj križ.
Hoću li uzljubit' i
Križ koji si mi dao?

Tomislav Čavar (na Veliki petak, 2023.)

Pomirenje

Neka osvane novi dan
i novo sunce u punini sine
i neka to ne bude samo san,
obećanja nek' se obistine.
I neka ništa ne bude isto,
neka umre staro, a rodi se novo,
nek' se uzdigne srce čisto,
a riječi ne ostanu samo mrtvo slovo.

Neka prođe noć bez zvijezda,
nek' se srce svijetu otme,
nek' zarastu staze znane
davno grijehom utabane.
Nek' se svuku stare halje,
pa i ost'o gol pred svima –
obuč' sram i krenut' dalje
novim putem krupnim koracima.

Tomislav Ćavar (2022.)

Nada

Osudili su te na smrt
kao razbojnika
 Na smrt
hladnu, nijemu i nepomičnu
 pravu smrt
Vješala su spremna
 a ti još živiš

Sud je bio prijek
bez prava na obranu
Trebalo je u tebi
 ubiti svaku nadu
Kazna će se izvršiti javno:
da svi vide da te više nema
 A ti, još si tu

Kucnuo je čas
 smaknuća
 Omča
dželat s bijelim rukavicama
sve po propisu i svečano
Nema nade za tebe
 ali ti još živiš

Grobna tišina
 Muk
Publika bez nade
Tvoje posljednje riječi
 kao zadnja nada
Sve je zgaslo
 tinjaš
Sve je mrtvo
 zadnja umireš

Koliko su te puta ubili
pravo je čudo da još postojiš

Tomislav Čavar (2021.)

Misao

Čvrsta kao kâm
Reska kao plam
Teška kao sram
Britka kao um
Tiha kao šum
Glasna kao muk
Brza kao zvuk
Jaka kao bol
Oštra kao raskol

Tmurna kao grob
Sputana k'o rob
(a rođena za uzlet)
Grješna kao svijet
Slaba kao čovjek –
jad i čemer dov'jek!

Kao iskra iz mraka
Kao svjetlo iz oblaka
Živi u odmaku
i ostaje u znaku
pitanja i sumnje

U modri beskraj
U sivi bezdan
Do zvijezda blistavih
I ponora žubornih

U plave daljine
U neznane tmine
U hladne dubine
U vis, u visine...

Propinje se i
pada,
stere se i vere.
Leti.

Misao.

Tomislav Čavar (2021.)

Molitva

Kucajte i otvorit će vam se...

Neka vrata ostaju zatvorena
kucao, ne kucao.
Mnogo uho ostaje gluho
iskao, ne iskao.
Ima stvari koje se ne nalaze
tražio, ne tražio.

Dao si jasne upute
kako moliti.
Pa opet kucam tamo gdje ne treba,
ištem što mi ne pripada,
tražim što se ne traži.

»Tražite najprije Kraljevstvo
i pravednost njegovu,
a sve će vam se ostalo dodati.«

Ali ja bih svejedno ovo *ostalo*.

Pa opet kucam,
ištem
i dalje tražim.

Tomislav Čavar (2021.)

Lijevi razbojnik

Isuse, uvijek sam se pitao
ima li ikakve šanse onaj prvi razbojnik.

Visio je izmučen na drvu,
kao i ti,
a nije te prepoznao.

Premda mu je živi Bog došao na ispraćaj,
on je radije htio još živjeti.

Spasi sebe i nas – zavapio je.
Ti si ostao nijem.

Visio je na drvu križa,
kao i ti,
kao i onaj drugi razbojnik kojem si raj obećao.

I nisi ni trepnuo
da ga skineš s križa.

Isuse, može li se biti s tobom,
a ne biti na križu?

To te samo onako pitam radi sebe.

Tomislav Čavar (2021.)

Čovjek

U prvi mah	Gledah
U prah	Ugledah
Ūdahnūt dah	(Ne) progledah
I bijah	Upoznah
	I prepoznah
Idah	Spoznah
I stajah	I ne znah
Padah	Mišljah
I ustajah	I zaključivah –
Smijah se	Nāmāh
I plakah	
U isti mah	Kazivah
	Slušah
Imah	I ne poslušah
Davah	Snivah
Uzimah	Ljubljah
Pomagah	Vjerovah
I odmagah	Trajah
Na mah –	I življah
Ni pomagah	Na sav mah
Ni odmagah	
	Nadah se
Lutah	I razmahah
Odlutah	Ali, ah!
I zalutah	U taj mah – ðzdāh
Vračah se	Predadoh dah
I obraćah	I opet – prah
I odvračah	
U isti mah	

Tomislav Čavar (2022.)

Golgotski nokturno

s prvin je sutonon
prid subotu
sve več mirovalo
gotov zamrlo
svršen je posa!
zapovidni će svetac
a Čovik gòri
na gòri –
grijota je!

kad se rodijo
ne bi bešike za nj
nèka mu je čaća stolar bijo
vego ga u jasle metniše
kad je umro
nije se ima di kopat
makar je Božiji sin bijo
vego ga u tuđu grobnicu položiše

i od one sile svita
što je za njin pristajala
niko na sprovod ne poviri
Čoviku
veda najbližnji

al nađe se nuden jopet čovik
ter opremiv mrca
tilo Čovikovo u nov novcat
greb spušća
spusti se i noć nàda svetin gradon
Jeruzolimon

Tomislav Čavar (2023.)

Razgovor s Ocem

Otkud meni koji jedva jesam
da u Tebe koji sto posto jesi
vjerujem kao u osobu,
a Ti si bitak sâm.
I kako transcendentni Bog
da mi bude tako bolno blizak
kao onda na Golgoti.

Kako to da ja
koji ne znam odgovor
ni na jedno pitanje
pred Tobom neupitnim
uporno mećem upitnike.
I ni po' jada da su ta pitanja moja,
no ponavljanja onih istih
koja je netko već davno postavio.

I nije mi jasno ni to:
Što Ti koji sve vidiš i
koji si se svega nagledao –
u meni vidiš?

Pa si mi dao više nego Tomi –
kad si mu ono pustio da Ti se
rana dotakne –
mogućnost višeg stupnja spoznaje:
Blaženi koje ne vidješe, a vjeruju.
A to je, priznat ćeš, ozbiljan izazov
i za poslušniju djecu
i za daleko krupnije pojave od moje.

I što konačno može jedan čovjek
u razgovoru s Tobom?
Isto što i beskonačna Ljubav
u konačnosti križa
i krhka konačnost
koja bi k beskonačnosti
bez križa.

Ako nisi samo Onaj koji jesi,
nego ako i s nama Bog si,
smijem li Te i ja Ocem zvati?

Tomislav Ćavar (2023.)

Prazan grob

Prazan grob nije praznina
Prazan grob nije raka koja zjapi,
Prazan grob ispunjena je punina
Prazan grob je nada za kojom duša vapi.

Prazan grob sunovrat je smrti:
Skončala je bijedna i sirota,
Zadnji su joj dašci ùtrnūti.
Prazan grob nije grob,
Već kolijevka vječnoga života.

Prazan grob nije omča koja steže
Iz praznog groba vječni život buja,
Prazan grob nīt je što nas veže
Čvrsto s Vječnošću – aleluja!

Prazan grob su tajne otkrivene
I najdublji smis'o što ga život krije:
Što bi bilo od tebe i mene
Da Krist umro i uskrsn'o nije?

Prazan grob nije grobna tišina
Prazan grob nije bezdan koji prijeti,
Prazan grob je jeka do visina:
Živjeti! Živjeti! Živjeti!

Tomislav Ćavar (Uskrs 2022.)

